Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 18 березня 2008 року № 12 (228)

ПАМ'ЯТЬ

ВЕСНЯНІ КВІТИ ДЛЯ СЛАВИ СТЕЦЬКО

П'ять років тому не стало світлої пам'яті Слави Стецько – українки, котра, як найцінніший скарб, носила в своєму великому і щедрому серці безмежну любов до рідної землі, народу, боротьба за щасливу і світлу долю якого стала кредом усього її життя.

Микола СЕРГІЙЧУК, "Нація і держава"

12 березня, у день, коли полум'яна патріотка відійшла за межу буття, світлу пам'ять про неї належним чином пошанували в багатьох населених пунктах нашої держави.

У Києві низку масових заходів на честь великої українки організував Конгрес Українських Націоналістів, біля витоків народження і становлення якого стояла Слава Стецько.

Вранці у церкві Святого Миколая Марлікійського на Аскольдовій могилі відбулася заупокійна відправа.

Потім присутні взяли участь у закладанні Алеї пам'яті Героїв, які боролися за волю України. І є щось символічне в тому, що перше деревце – червоний дубочок – висаджене якраз на честь Слави Стецько.

Вшанування було продовжено на Байковому кладовищі, біля могили патріотки. Тут отець Олексій відправив панахиду.

Своїми спогадами про зустрічі з Славою Стецько, спільну діяльність, її несхитність, наполегливість на шляху до мети, чуйність й уважне ставлення до людей, подвижницьке життя, гідне наслідування, величезну роль у розбудові Української держави ділилися заступник голови КУН Володимир Борейчук, голова секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь, заступник голови Спілки офіцерів України Євген Лупаков, племінниця Слави Стецько Леся Брацюнь, працівник секретаріату Головного Проводу КУН Людмила Максимець, заступник голови Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк.

На могилу вірної дочки українського народу лягли барвисті весняні квіти...

Під час церемонії закладання Алеї пам'яті Героїв

БОЛИТЬ ДУША...

Я передплатила газету "Нація і держава", і вже кілька років читаю її. Справжня українська газета. Дуже шкода, що "сіра маса" її не читає. Я тепер знаю чому. Більшість людей хворі на "аутизм". Західноєвропейські лікарі визначили, що це – коли у людини відсутнє образне мислення.

Прочитала у "Нації і державі", що Україна на межі саморуйнування, і країна може опинитися в ситуації, коли державна скарбниця – порожня, і нічим платити соціальні виплати.

Я зараз це відчуваю, бо на місцях зосталися ті ж самі чиновники, які розуміють тільки кулак і матюки.

Зараз усе робиться, щоб показати: бачите, до чого вас довів новий уряд.

Ті куплені довідки про фальшиву зарплатню, що лежали у шафах (бо сказали, що уряду Януковича нічим платити) – пішли в оборот і вже прибиральниці одержують пенсії як шахтарі, жінки привілейованих радянських службовців переходять на пенсії чоловіків, хоч мають непогану власну.

Мені болить душа за Україну.

З повагою

Валентина СМОЛІНСЬКА, м. Стаханов, Луганська область

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕМОГ

Презентація книги відомого історика, професора Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимира Сергійчука "Що дала Україна світові" відбулася в "Українському домі"

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Відкриваючи вечір, відомий поет, голова Української Всесвітньої Координаційної Ради Дмитро Павличко зазначив, що Володимир Сергійчук у своїй праці вперше комплексно оцінив внесок видатних українців у розвиток світової науки, техніки, освіти і культури. Книга спонукає до пізнання світу, до усвідомлення ролі в ньому української нації, бо ж присвячена видатним особистостям – українцям, які прославилися своєю працею і звершеннями у різних галузях.

Про це, зокрема, йдеться і у вітальному слові, вміщеному в книзі, з яким звернувся до читачів Президент України Віктор Ющенко, висловлюючи щиру вдячність автору за спробу донести до нинішнього і майбутніх поколінь слова правди про дійсно великих українців та їхній внесок для всього людства.

У своєму виступі Володимир Сергійчук подякував присутнім за високу оцінку його праці, розповів про те, як виник у нього задум написати книгу і як вона творилася, зауваживши, зокрема, що чималу підтримку і сприяння в цьому він одержав від Конгресу Українських Націоналістів.

Звертаючись до учасників вечора, головний редактор газети "Америка", секретар управи Фундації Українського Вільного Університету у Нью-Йорку Осип Рожка, за ініціативою і фінансовою підтримкою якої в пам'ять свого жертводавця, уродженця міста Ярослава в Надсянні Степана Салика, здійснено видання, висловив сподівання, що книга стане справжнім бестселером для української молоді, цінним чинником формування її світогляду й духовності, нестиме велич і добру славу про Україну і українців у широкий світ.

Своєрідним підтвердженням цього стало бажання перекласти цю книгу, зокрема, на англійську й турецькі мови, про що говорили окремі виступаючі. У своєму виступі голова Секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь розповів про плідну творчу співпрацю автора й українських націоналістів, висловив побажання щодо подальшого співробітництва. А публіцист Юрій Рудницький назвав книгу своєрідною енциклопедією українських перемог.

Тепле слово вдячності професору Володимиру Сергійчуку висловили також голова правління Інституту національного державознавства Михайло Ратушний, начальник управління МЗС України Василь Боечко, інші виступаючі.

На світлині: під час презентації (зліва направо) М. РАТУШНИЙ, Д. ПАВЛИЧКО, В.СЕРГІЙЧУК, О. РОЖКА.

АКТУАЛЬНО

Заява Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

Президія Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів висловлює обурення з приводу спроби безпідставного звільнення з посади начальника Головного управління земельних ресурсів у Львівській області Миколи Пшевлоцького – заступника Голови Конгресу Українських Націоналістів, голови Львівської обласної організації Конгресу, депутата Львівської обласної ради, секретаря депутатської комісії облради з питань агропромислового комплексу.

Такі дії Держкомзему України Конгрес розцінює як намагання усунення від влади фахівців, патріотів України з метою призначення осіб, які б своїми діями сприяли дерибану землі.

Микола Пшевлоцький досконало володіє проблемами правового та технологічного забезпечення регулювання земельних відносин, земельної реформи, має для цього необхідний досвід та організаторські здібності.

Він бере активну участь у формуванні нормативно-правової бази в галузі земельних відносин. Під його безпосереднім керівництвом були розроблені тимчасові положення "Про порядок продажу у власність земельних ділянок та права їх оренди для здійснення підприємницької діяльності на території Львівської області", "Про порядок розробки, обговорення і затвердження зміни меж адміністративно-територіальних утворень (сіл, селищ, міст та районів) у Львівській області", які затверджені Львівською обласною радою.

Як фахівець брав активну участь у роботі робочої групи Комітету Верховної Ради України з питань аграрної політики в підготовці проектів законів України "Про державний земельний кадастр", "Про ринок земель".

Микола Пшевлоцький як заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів, голова Львівської обласної організації Конгресу вніс вагомий особистий внесок у перемогу демократичних сил на позачергових виборах до Верховної Ради України 30 вересня 2007 року.

Відмовившись від участі у позачергових виборах до ВРУ у блоці НУНС на умовах саморозпуску партії, Конгрес не взяв участі у виборах і як самостійна політична сила, щоб не перешкодити перемозі демократичних сил. Поставивши інтереси держави вище від партійних, відповідно до рішення Головного Проводу, Конгрес активно підтримав у виборчій кампанії блоки НУНС та БЮТ, що дозволило здобути перемогу демократичним силам та сформувати коаліцію у ВРУ.

Тому нам незрозуміла позиція влади щодо усунення висококваліфікованих фахівців, представників Конгресу із займаних посад.

Звертаємося до Президента України Віктора Ющенка та Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко з проханням особисто втрутитися у ситуацію і не допустити безпідставного звільнення заступника Голови Конгресу Українських Націоналістів Миколи Пшевлоцького із займаної посади.

ЧИЯ РУКА ТЯГНЕТЬСЯ ДО ЛЬВІВЩИНИ?

Заяву з приводу звільнення М. Пшевлоцького оприлюднила фракція Конгресу Українських Націоналістів "Національний вибір" Львівської обласної ради.

У заяві, зокрема, йдеться про те, що 7 березня 2008-го року наказом Держземагенства України був звільнений із займаної посади начальник Головного управління земельних ресурсів у Львівській області Микола Пшевлоцький із формулюванням "за згодою сторін".

"Доводимо до відома Львівської обласної ради, що ніякої згоди щодо цього М. Пшевлоцький не давав, – говориться у заяві. – Окрім того, в цей час він перебував на лікуванні у зв'язку з загостренням гіпертонічної хвороби".

Львівські конгресівці зазначають, що до призначення на посаду начальника Головного управління Микола Пшевлоцький майже 15 років – з 1990-го до 2005-го працював керівником одного з найбільших і найпотужніших районів Львівщини – Сокальського.

"Особливо турбує той факт, – говориться в заяві, – що брутальна розправа над досвідченими кадрами ведеться від імені демократичної коаліції, що, безперечно, дискредитує її і завдає шкоди державним інтересам".

Депутатська фракція КУН у Львівській області звертається до Президента України Віктора Ющенка та Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко вжити невідкладних заходів щодо припинення переслідування кваліфікованих, патріотичних кадрів та неприпустимості прийняття кадрових рішень без урахування позиції місцевих органів влади, як це і передбачено законодавством.

Чиєсь несите око впало на землі Львівщини. Тільки так можна пояснити той поспіх і численні порушення законодавства, з якими здійснена спроба усунути з посади начальника Головного управління земельних ресурсів Львівської області Миколу Пшевлоцького – заступника Голови КУН, голову Львівської обласної організації Конгресу, депутата облради, секретаря депутатської комісії з питань агропромислового комплексу. З боку керівництва Держкомзему України Конгрес вбачає намагання усунути від влади дієвого патріота України, а на його місце призначити зручну особу, яка сприятиме тіньовому дерибанові земель Львівщини.

Ось кілька промовистих фактів: новопредставлений виконуючий обов'язки начальника Головного управління земельних ресурсів Львівщини Д. Завтур ще відносно недавно – 2002 року – балотувався до Верховної Ради за списками Комуністичної партії, а нині є депутатом Київської обласної ради від БЮТ. Цю людину з Львівщиною пов'язує лише те, що колись тут закінчив Інститут фізкультури. Неважко зрозуміти, що цей чоловік не є фахівцем у землевпорядкуванні. До того ж має ще одну вищу освіту, теж за далеким від землевпорядництва фахом: вчився у вищій школі КДБ-ФСБ, вихованці якої, як відомо, найбільше винищували "українських буржуазних націоналістів", виселяли корінних українців з прадідівських земель до сибірів, позбавляли їх людських прав і навіть життя. У будь-якому разі навчатися у вищій школі КДБ можна лише осмислено, не випадково...

Отже, спеціально для "Нації і держави" розповідь "з перших вуст" про те, за яких обставин і чому намагаються змістити з посади націоналіста Миколу ПШЕВЛОЦЬКОГО.

ЛЬВІВСЬКИЙ ПРЕЦЕДЕНТ

На посаду обласного чиновника у Львові збираються призначити випускника Вищої школи КДБ-ФСБ Росії

17 березня КУН пікетував Держкомзем на знак протесту проти незаконного звільнення висококваліфікованого фахівця, патріота М. Пшевлоцького.

– Миколо Івановичу, чи знали Ви про те, що Вас збираються усунути з посади?

– Голова Держкомзему В. Воєводін переконував мене добровільно залишити посаду. Мотивував тим, що буцімто на високих владних щаблях прийнято політичну ухвалу про цю кадрову заміну. Згоди на звільнення я не давав. Посада начальника Головного управління земельних ресурсів области не є політичною: вона повинна кадрово "заповнюватися" з урахуванням позиції того чи іншого регіону, узгоджуватися з місцевою представницькою та виконавчою владою. Не хочеш по-хорошому, звільнимо "по-поганому", – обіцяли мені. Дотримали слова.

Звільнення означили таким, що відбулося нібито "за згодою сторін". Це – цинічна брехня, ніякої згоди я не давав. Ще цинічнішою є ганебна спроба усунути мене з посади у переддень професійного свята – Дня землевпорядника. До того ж я перебував і досі перебуваю на лікарняному.

Одначе робилося це з неабияким поспіхом. Незважаючи ні на що, мені зателефонував перший заступник голови Держземагенства Ю. Олексієнко (посідає посаду за квотою соціалістів) і повідомив, що 11 березня приїде представляти нового керівника обласної земельної управи. При цьому не вважав за потрібне навіть повідомити обласну раду, що передбачено законом про місцеве самоврядування (оскільки я є депутатом облради). Той же пан Олексієнко, зухвало перевищивши свої службові повноваження, підписав наказ про моє звільнення. Тим часом під час реорганізації установи звільняти та призначати має право лише комісія з питань реорганізації Держземагентства у Держкомзем. На той час така комісія вже була створена, щоправда, пан Олексієнко до її складу не входив. Все це можна кваліфікувати як цілком рейдерське звільнення. Після цього з паном Олексієнком спілкується мій адвокат і депутати облради.

– Яка політична сила нібито прийняла те "політичне рішення"?

– Представляючи Д. Завтура, повідомили: це рішення прийняте Київською обласною організацією партії "Батьківщина". Як бачите – логіка настільки ж абсурдна, наскільки й антизаконна. На моє глибоке переконання, за цим інцидентом стоять кланові інтереси, що ховаються під прикриттям тих чи інших партійних прапорів. Антиукраїнські інтереси.

– Чи підтримають Вас депутати Львівської обласної ради?

– Здебільшого підтримка є, хоча покищо не до кінця відомо, яку позицію займуть деякі фракції. Достеменно відомо лишень, що фракція партії "Свобода" відсторонилася від підтримки.

– Що відбуватиметься на ринку земель Львівщини, якщо переможуть кланові інтереси?

– Не виключаю, що робитиметься все, аби розподіл земельних ресурсів був непрозорим. Нині ж у Львівській області вже напрацьований великий досвід у сфері землевпорядкування. Проведено близько ста відкритих земельних аукціонів, що дали понад 100 мільйонів гривень до місцевих бюджетів – сільських, селищних, обласного. Тобто ми планували повністю сформувати конкурентний, прозорий ринок землі через стовідсоткове запровадження аукціонів. Практика показала, що ціна продажу землі з аукціонів зазвичай у 2,5 раза перевищує стартову. Важливо знати: то основне джерело наповнення бюджету розвитку територій, який відповідно до закону не може бути використаний "на проїдання", а лише на ремонт доріг, капітальний ремонт шкіл, лікарень тощо. Це робиться в інтересах кожного громадянина. Ми дійшли висновку, що земельні аукціони – єдиний нетіньовий механізм ринкового обороту земель, який виступає до того ж оздоровлюючим чинником. Львівська область у цьому плані є піонером всієї України і може похвалитися вагомими напрацюваннями. Важливо, що процес запровадження аукціонів на ринку землі вже згорнути неможливо.

Розмову вела Марта РИМАР
Світлина Богдана ЗАХАРЯКА

Як зазначив Голова Секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь, наказ про звільнення М. Пшевлоцького відкриває шлях до безперешкодного дерибану львівської землі, адже саме М. Пшевлоцький був "каменем спотикання" на шляху до свавілля. "Зокрема, нас цікавить, що криється під вишиванкою А. Шкіля, який на кожному кроці розхвалює кадебіста Дмитра Завтуру", – зауважив С. Брацюнь.

КУН наголошує, що не уповноважував Шкіля бути адвокатом Пшевлоцького, який наліво і направо роздає коментарі про те, нібито Пшевлоцький добровільно написав заяву про звільнення.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09	Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
			Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55

Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

КИЇВ ЯК ПЛАЦДАРМ ДЛЯ ЗАВОЮВАННЯ КРАЇНИ

Як свідчить українська політична практика, найбільш системно мислячим політиком нині, перебравши ці лаври від Медведчука, є Юлія Тимошенко. Кожен її публічний хід чи дія на посту Прем'єр-міністра не є випадковими; усі вони націлені на якусь конкретну мету. Щоправда, мега-мета при цьому залишається незмінною. Це – влада.

На минулому тижні, услід за попередніми ініціативами глави Кабміну (це, зокрема, соціальні виплати; спроба усунути – цілком заслужено, але надто неоковирно і поспіхом – з посади керівника Фонду держмайна соціалістки В. Семенюк; газовий бліц-криг, спрямований на витіснення з цього ринку "чужих" гравців), надійшла черга поборотися за владу в столиці.

Зрозуміло, що нинішній мер є дуже далеким від української проблематики. Цей герой анекдотів узагалі випадкова людина при владі. Його "команда" – це переважно еклектична суміш колишніх банківських клерків, які навчилися добре рахувати гроші і знають, як їх перекласти з казни у власну кишеню. Також зрозуміло, що таку "команду" на чолі з її очільником не можна і близько допускати до влади, а треба гнати втришиї.

Однак насторожує поспішність, з якою Тимошенко збирається вирішити "проблему Черновецького". Як відомо, у неділю вона заявила в ультимативній формі про те, що фракція БЮТ у Верховній Раді не розпочне роботу доти, поки першим питанням порядку денного парламенту не буде внесено постанову щодо проведення дострокових виборів у Києві.

Тимошенко також назвала "фарсом" відсторонення Президентом Черновецького на десять днів від роботи.

Ну і чим подібна лексика відрізняється від епітетів, що їх відпускав на адресу глави держави Янукович, перебуваючи в прем'єрському кріслі?

Фактично Тимошенко ставить умови Верховній Раді (читай: Президентові) – як це недавно робили Партія регіонів з комуністами. З тією, щоправда, різницею, що останні залишаються опозицією, і їхня мета блокування роботи парламенту зрозуміла. Тимошенко і керований нею БЮТ представляють владу, однак це не заважає прем'єру висувати ультиматуми цій-таки владі.

Один із епізодів часів компанії "Україна без Кучми" (весна 2001-го, Київ)
Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Абсурд? Звичайно ж, ні.

Логіка дій тут зрозуміла. Адже саме на вівторок на затвердження парламенту має бути внесена програма діяльності уряду. Також на цей день планувалося оприлюднення послання Президента народним депутатам. Крім того, народні обранці, нарешті, зібралися розглядати закон про Кабмін.

У разі блокування роботи парламенту все це буде відсунуто; натомість Верховна Рада знову нагадуватиме цирк-шапіто.

Саме Київ деякі політичні сили розглядають як базовий плацдарм у майбутній нещадній боротьбі за президентський пост. І заволодіти цим плацдармом намагаються невідкладно, не рахуючись ні з чим, і не поставивши до відома ні своїх партнерів по парламентській коаліції, ні, схоже, Президента.

До чого може призвести подібна безвідповідальна і авантюрна тактика – довго гадати не треба. Вищий законодавчий орган країни знову буде паралізований – як це було нещодавно упродовж тривалого часу, коли регіонали з комуністами пускали у парламенті кульки. Щоправда, важко спрогнозувати, чим може закінчитися блокування роботи Верховної Ради цього разу. Не можна виключати, що нестабільність потрібна не лише нинішній опозиції. Хотілося б помилитися, але в такому разі ми можемо стати свідками початку нової кризи, наслідки якої стануть драматичними і для нинішньої влади, і для України.

Поки розгортається боротьба за майбутню владу, про якісь економічні реформи в країні вже ніхто й не заїкається. Не розуміють спантеличені громадяни, куди ж ми, зрештою, будемо "прориватися", як це обіцяв дехто під час виборів. Натомість все вище й вище догори "проривається" ціни і набирає обертів інфляція.

Тим часом з урядової трибуни нам безперестанку співають пісень про неснуючі перемоги і годують красивими обіцянками про те, що завтра буде краще, ніж сьогодні.

Якщо ж цього не станеться (а так і буде, це розуміють усі), то винуватці будуть швидко знайдені і названі.

Щоправда, схоже на те, що і цього разу більшість громадян не зможуть відрізнити зерно від полови і не збагнуть, що меткі авантюристи їх продовжують "розводити".

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ГАЗ: ПИТАННЯ ЗАЛИШАЮТЬСЯ

Мирослав ОКСЕНТ

Події на газовому ринку залишаються в центрі уваги громадськости і преси. Незважаючи на досягнуті між Україною та Росією домовленості, існує чимало нез'ясованих питань.

Перш за все, незрозуміло, чи відповідає дійсності повідомлення деяких ЗМІ про те, що за частину російського газу Україна платитиме $ 321 за 1 тис. куб. м. Вочевидь, якби це повідомлення було фальшивкою, то навряд чи Президент згадав би про нього, заявивши, що ця ціна його "насторожує". Разом з тим, як відомо, уряд категорично спростовує наявність такої ціни, наголошуючи, що в нинішньому році Україна платитиме за спожитий газ за ціною $ 179, 5.

До речі, варто пригадати, що урядова кампанія усунення з газового ринку "РосУкрЕнерго" починалася з урочистих обіцянок здешевлення газу. Щоправда, про це всі, особливо самі обіцяльники, дуже швидко забули, і тепер цифра 179,5 подається як велике досягнення.

Друге важливе питання: якими будуть ціни на газ у наступні роки, починаючи з 2009-го? Прем'єр Тимошенко заявила, що у 2008 році Україна не буде купувати газ дорожче, ніж по 179,5 долара за тисячу кубометрів. Однак що буде далі? Нещодавно голова "Газпрому" О. Міллер заявив про те, що для Європи ціна на російський газ у наступному році може зрости до $ 400 за 1 тис. куб. м. Про домовленість представників "Нафтогазу України" і "Газпрому" щодо цінової перспективи для України взагалі не повідомляється.

Ще одна проблема: міра присутності на українському ринку "Газпрому". Те, що за теперішнього урядування Тимошенко цей газовий монстр посилив свої позиції в Україні, не підлягає сумніву. Однак навряд чи 10 % українського ринку може обмежити його апетити. Пам'ятається, під час недавньої газової кризи Тимошенко щось згадувала про консорціум. Хтозна, можливо, скоро ми про це почуємо знову, але вже більш предметно.

У той же час жодним словом ні в угоді, ні в коментарях урядових експертів не згадується про можливе підвищення ціни за транзит російського газу українською територією.

Непокоїть також питання щодо того, хто ж насправді замінить на газовому ринку "РосУкрЕнерго". Чи не станеться так, як передбачали деякі експерти, коли, усунувши цю структуру, Тимошенко натомість залучить до посередництва іншу, але вже "свою". Принаймні, і з боку уряду лунали голоси про необхідність посередництва у газовій справі, та й сам "РосУкрЕнерго" нібито ще залишається на ринку. Про це заявив екс-міністр палива та енергетики Ю. Бойко, причому з боку уряду ніяких спростувань, здається, не надходило. Як відомо, оголосивши про підписання угоди щодо умов постачання газу в Україну цього року, "Газпром" і "Нафтогаз України" не повідомили, хто буде продавати газ "Нафтогазу" – "Газпром", "РосУкрЕнерго" чи якесь спільне підприємство?

Тим часом один із лідерів Союзу правих сил Росії, колишній радник Президента України Віктора Ющенка Б. Нємцов, вважає, що газові конфлікти України з Росією не припиняться, доки Україна не почне платити за газ "європейську" ціну. Стосовно ролі Тимошенко у вирішенні газової проблеми Нємцов зокрема зауважив: "Вона добре знає газову тематику, вона з Павлом Лазаренком займалася махінаціями газовими, для неї це близька тема, й вона, звичайно, віддати цей ринок комусь невідомому не хоче. Боюся, що вся її боротьба з посередниками закінчиться тим, що посередники з'являться, тільки її посередники".

МУРЛО РОСІЙСЬКОГО ШОВІНІЗМУ

Андрій МИКУШ,
член Проводу Львівської ОО КУН

Нещодавно ми отримали ще одного послідовника націоналізму. Та ще й якого! Майже на всіх телевізійних каналах показали сюжет, в якому Путін на весь голос називає себе "русскім націоналістом". Щоправда, він тут же зробив ремарку: "В хорошем смислє слова"...

Отже, "русскій націоналіст" – це в "хорошем смислє слова", а інший, особливо український націоналіст, – це вже в "нехорошем смислє слова".

Вдумайтеся, друзі, в суть російського націоналізму "в хорошому розумінні слова". Різня в Тбілісі, Сумгаїті, Прибалтиці на початку 90-х років, війна в Чечні з незліченною кількістю жертв серед свободолюбивого народу, підтримка сепаратистських режимів в Абхазії, Південній Осетії, Придністров'ї, зрештою, в нас у Криму. Тузлинська криза із різношерстними "казачімі" загонами – це теж "рускій націоналізм в хорошем смислє слова". Цинічне заперечення найбільшої і найжахливішої трагедії в історії людства – геноциду, який влаштував комуністичний режим над українським народом, напів- або вже майже повністю поліцейський режим в Росії, де "інородці" піддаються бридким знущанням через заборони займатися своєю справою, через постійні перевірки і принизливу реєстрацію, безкарні дії скінхедів, які зоологічно ненавидять всіх "нерусскіх" і часто їх просто вбивають, відчуваючи себе "русскімі арійцамі" – все це "русскій націоналізм в хорошем смислє слова".

Найбільшу ненависть у т. зв. "русскіх націоналістов в хорошем смислє слова" викликають народи, що звільнилися з-під окупаційного ярма і проводять або намагаються проводити свою політику, спрямовану на задоволення інтересів, перш за все, своєї власної нації – українці, грузини, естонці, латиші, литовці.

Та не націоналізм це, навіть в хорошому розумінні слова! Не націоналізм, а глибокий, що проник уже в найглибші канали російського суспільства, шовінізм! Це ностальгія за величезною імперією, котра претендувала і ще досі претендує на світове панування. Хай хоч як, чи військовим втручанням, чи дипломатичними інтригами, чи газово-енергетичним шантажем, мурло російського шовінізму претендує на провідну позицію у світі. На свій народ, що в глибинках прозябає у злиднях і пияцтві, Москві наплювати.

Україна повинна завжди пам'ятати, що ніколи шовіністична Росія не буде нам другом, тим більше таким, що вважає нас рівними собі. Політика держави і позиція українського народу мусять бути такими, щоб завжди бути готовими дати належну відсіч "дружнім обіймам" російського націоналізму. На цьому і базується позиція українських патріотів, зокрема Конгресу Українських Націоналістів.

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

СОБОРНІСТЬ

ДЕРЖАВНИЦЬКА ПОЗИЦІЯ ОФІЦЕРІВ

Спілка офіцерів України у своїй повсякденній діяльності ревно відстоює інтереси власної держави, намагається своєчасно донести свою стурбованість з того чи іншого питання до відома найвищого керівництва країни.

Підтвердженням цьому служить хоча б той факт, що тільки за останній період голова Спілки В'ячеслав Білоус звернувся до Президента України – Верховного Головнокомандувача Збройними Силами України Віктора Ющенка з низкою конструктивних заяв.

В одній з них, зокрема, йдеться про наявність на території України військових центрів випробування зброї та тюрем Російської Федерації.

На сьогодні, говориться в листі до Президента України, у Феодосії знаходиться пункт базування науково-випробувального центру Чорноморського флоту Росії. До його складу входять: Управління МО РФ (як видно, структура не ЧФ РФ); полігон випробування ракетно-артилерійського та спеціального озброєння; 2-е управління випробування ракетного озброєння з підводним стартом; 56-й глибоководний полігон випробування протичовнового озброєння; 3-е управління випробування радіоелектронних засобів; випробувальна база; науково-випробувальна база; окремий дивізіон науково-випробувальних кораблів – суден та катерів забезпечення – 28 одиниць.

Як відомо з офіційних документів, не існує жодних угод про дозвіл на випробування ракетної, протичовнової, радіоелектронної чи будь-якої іншої зброї іноземними військами на території України.

То чому ж це діється в незалежній Україні?

Пригадується, свого часу весь світ був обурений, і в першу чергу Російська Федерація, коли виникла підозра про використання США іноземних територій для своїх тюрем. У той же час Росія вже 17 років використовує, безконтрольно з боку України, на нашій території свої військові тюремні структури у вигляді військової комендатури (військове СІЗО) Севастопольського гарнізону та військової тюрми – Севастопольської гарнізонної гауптвахти.

Подальше існування цих структур на території незалежної України є неприпустимим – вважають у Спілці офіцерів України.

Ще одна не менш важлива проблема – невирішеність питання компенсації Російською Федерацією боргів Україні за експлуатацію окремих вузлів системи протиракетного нападу, що знаходяться в Мукачево й Севастополі. Його суть розкривається в іншому зверненні Спілки офіцерів України до Віктора Ющенка.

Згідно з умовами Угоди між Урядом України та Урядом Російської Федерації "Про засоби системи попередження про ракетний напад і контролю космічного простору" від 28.02.97, російська сторона відшкодовувала Міністерству оборони України лише експлуатаційні витрати з технічного забезпечення вузлів попередження про ракетний напад. Інші видатки, що пов'язані з утриманням військових частин та особового складу і працівників, несло Міністерство оборони України.

Витрати на утримання адміністративно-господарських територій військових частин за період від 2002 до 2005 років (без урахування грошового забезпечення військовослужбовців і заробітної плати працівникам Збройних Сил України) станом на 10 грудня 2007 склали майже 1,2 мільйона доларів США.

Згідно з Протоколом попередніх двосторонніх переговорів (м. Москва, 25-27.08.04 та за результатами переговорів під час зустрічі міністра оборони України і міністра оборони Російської Федерації 29-30.11.05), російська сторона погодилася розглянути пропозицію делегації України стосовно можливості та порядку компенсації відповідних експлуатаційних витрат України.

Проте досі питання повного відшкодування витрат за утримання Україною вузлів системи протиракетного нападу, що працювали виключно на збройні сили Росії, не вирішено. Хоч як прикро, але винна в цьому не лише російська сторона.

Як стало відомо у Спілці офіцерів України, один з впливових чиновників Міністерства оборони України неодноразово забороняв своїм підлеглим порушувати питання про повне відшкодування українській стороні витрат за використання вузлів СПРН у рамках відповідної Угоди між урядами України та Російської Федерації, підписаної 28 лютого 1997 року у Києві. (До речі, нещодавно Росія в односторонньому порядку розірвала цю угоду).

У зв'язку з цим, наголошується в листі, виникає запитання: на кого працює вищезгаданий чиновник Збройних Сил України і чиї вказівки він виконує?

ЗУПИНИТИ АНТИУКРАЇНСЬКУ ВАКХАНАЛІЮ НА ЗАКАРПАТТІ!

Заява Проводу Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

Не встигли розтанути сніги нестабільної політичної зими, як прояви сепаратизму зійшли по всій українській землі, наче перші весняні бур'яни. Зухвало та нахабно. Гасла про адміністративну, мовну автономію, що рясніють на Лівобережжі, вже нікого не дивують, адже загальновідомо, де дислокується й вишколюється "п'ята колона". А от активізація сепаратистів на Закарпатті викликає занепокоєння й тривогу. Щоправда, несподіванкою це важко назвати. Бо антиукраїнські процеси в Закарпатті тривають давно, а після визнання місцевою облрадою провокаційного руху русинів, сепаратистські настрої посилилися.

Нової енергії цим шкідливим процесам додав диригент усіх сепаратистів СНД з Кремля, привселюдно давши відмах, тільки-но розпочалося втілення проекту Великої Албанії замість Великої Сербії.

До цього готувалися давно, розвішуючи під орудою облради Закарпаття повсюдно чужі триколори, символи Арпадовичів, неукраїнські вивіски й топоніми. А тепер ще один з восьми запланованих кордонних знаків Великої Угорщини встановлять на межі зі Львівщиною. Саме там, де угорські фашисти розстріляли 600 січовиків Карпатської України, тепер угорські соціалісти, які віддавна шанують фашистів, разом з русинськими підшефними, за інструкцією Білокам'яної, вдруге зґвалтують українську історію. Святотатство та й годі.

Дивує позиція Закарпатської облради й керівництва держави.

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів закликає депутатів Львівської обласної ради:

1) Підтримати "Заяву громадських, культурних і політичних організацій та представників творчої інтелігенції Закарпаття з приводу діяльності антиукраїнських антидержавних сил в Закарпатській області".

2) Звернутися до колег-депутатів Закарпаття з вимогою вжити адекватних заходів з метою призупинення антиукраїнської вакханалії в краї.

3) Ініціювати проведення зустрічі на рівні делегацій обласних рад усіх західних областей України для оздоровлення ситуації в Закарпатті, недопущення сепаратистських ініціатив, порушень чинного законодавства про використання державної символіки, про державну мову, прав і свобод корінного населення невід'ємної частини української землі.

4) Звернутися до Президента, Кабінету Міністрів (МЗС, Мінкультури й туризму, Мінтранс, МВС) з вимогою вжити невідкладних заходів з метою ліквідації вище згаданих порушень, скасування незаконних рішень Закарпатської облради про визнання сепаратистського русинського руху, про встановлення пам'ятного знака на Верецькому перевалі.

5) Пропонувати в порядку законодавчої ініціативи визнати на державному рівні проголошення ЗУНР і Карпатської України, як важливих етапів боротьби за незалежність Української Держави.

Ні посяганням на державну цілісність України!

Слава Україні! Героям Слава!

"В СВОЇЙ ХАТІ СВОЯ ПРАВДА..."

Громадськість Хмельниччини стурбована проблемою використання української мови FM-радіостанціями

Хмельницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів виступила з ініціативою написання відкритого листа на адресу керівників держави стосовно проблематики використання різними приватними FM-радіостанціями української мови.

Ініціативу кунівців підтримала низка обласних осередків політичних партій, громадських організацій, регіональних представництв національних спілок художників та письменників. Загалом 18 підписантів висловили стурбованість тим, що відбувається в українському ефірному просторі. Представники громадськості, національно-патріотичних політичних та молодіжних організацій Хмельниччини висловили рішучий протест проти дискримінації українства в Українській державі.

У листі йдеться про необхідність захисту української мови у використанні різними приватними FM-радіостанціями, де українська мова вживається як технічна, а російською пропагується дешева "попсова" культура, яка зазвичай тяжіє до викривлення людської свідомості.

"Це питання ускладнюється тим, – говориться у листі, – що українське законодавство далеке від традиційних для європейських юридичних норм захисту національних пріоритетів в інформаційному просторі. Переконані, що з боку народних депутатів необхідне термінове доопрацювання згаданого законодавства. Минає час, а здичавіння вітчизняного ефіру продовжує травмувати свідомість і душу кожної української людини".

Автори листа наголошують на тому, що FM-радіостанції, діючи в межах України, повинні прислухатися до народу, а не паразитувати на його терплячості.

"Ми розуміємо, – пишуть автори листа, – що постімперська шовіністична агонія – не нежить, і за п'ять хвилин не зникає. Але за 16 років від проголошення незалежності України виникає істотне питання: чи не руки лукавих заволоділи ідеологічними засадами багатьох галузей суспільного життя в Україні?!".

Автори листа звертаються до керівників держави з вимогою вирішення цього вкрай важливого питання на користь Української держави і української нації.

Листа зокрема підписали:

А. ДЕМИД, голова Хмельницької обласної організації КУН;

Т. ПАНЧУК, голова Хмельницької міської організації КУН;

Р. БАЛЕМА, голова Хмельницької обласної організації НСПУ;

А. ГАЩУК, керівник виконавчого комітету Хмельницької обласної організації НСНУ;

М. МАСТИКАШ, голова Хмельницької обласної організації НСХУ.

Прес-служба
Хмельницької ОО КУН

Редакційна пошта "Нації і держави" ніби лакмусовий папірець відображає весь глибинний біль нашого народу. То є ще одне підтвердження: українців не заслітити каламутною хвилею владно-ліберального хаосу, вони бачать і розуміють, що діється на нашій рідній землі та хто сіє вітер. Читаєш схвильовані листи, що часто нагадують крик душі, і дивуєшся глибині тієї прірви, яка роз'єднує можновладців та "пересічних" виборців, "маленьких" українців. Здається, українці живуть в одному життєвому вимірі зі своїми бідами і проблемами, а владці – зовсім в іншому. І що найпечальніше – ці два виміри ніколи не перетинаються. Чиновники сліпоглухонімі, коли мова заходить про життєві інтереси "простого" громадянина.

Втім, на моє глибоке переконання, маленьких українців не буває. Бувають лише змалоросійщені.

СУСПІЛЬСТВО

"НІ, НЕ ОДНАКОВО МЕНІ!"

Марта РИМАР

Вражає також ступінь державницького уболівання наших дописувачів: майже кожен пропонує своє, логічно вивірене, бачення будівництва усіх напрямків української державности. І то зайвий раз доводить просту істину: наш народ мудріший від ситуативних своїх очільників, які котрий рік здебільшого заради власних гаманців водять цілу націю манівцями.

І якщо хтось поширює байки про "неукраїнськість" Сходу, то листи наших дописувачів, які надходять саме зі східних та південних областей України, вщент розвінчують міфи та почасти вражають пристрасним патріотизмом, щирим уболіванням за долю України.

Як приклад хочеться навести допис десятьох осіб (М. Савулі, В. Осадчука, Й. Роя, М. Стецюка, В. Носача, В. Куценка, Я Хмельовського, М. Куліша, О. Самойленка, О. Фролова, А. Дишлевського), що надійшов до редакції з Кривого Рогу. Вони підписали лист не лише власними прізвищами, а й чітким самоідентифікаційним посилом: громадяни України. Ось кілька основних, але вельми промовистих думок, що їх висловлюють наші співвітчизники.

"Не можемо спокійно дивитися, як попередні уряди знищили національність в українських паспортах, а нині їхні послідовники цілеспрямовано топчуть українську мову, культуру, намагаються вщент розграбувати Україну. Вже підросло нове покоління, а наш нарід ніяк не може викарабкатися з-під уламків імперського російського ярма. Забагато наїхало в Україну окупантів, приймаків та заподанців, що стали депутатами, мерами, прокурорами, суддями, і продовжують душити державу українського народу. Ще й сміють блокувати трибуну Верховної Ради, за що отримують гроші з державної казни. А отже – з народної кишені.

Безперечно, найбільшої шкоди українцям завдало більш ніж трьохсотлітнє насильницьке зросійщення, що й досі продовжується під прикриттям Московського патріархату. І тому з'явилися "хохли", які зреклися рідної мови, стали малоросами, манкуртами, безбатченками. Тому на Сході, Півночі та Півдні України все – від шкіл до чиновницьких кабінетів – зросійщення, а українське – знищено, забуто, зневажено. А де не розмовляють українською мовою – там немає національної єдности, національної економіки, національних патріотів України, немає Батьківщини, культивується зрадництво України. Вчителі, лектори, юристи, чиновники нав'язують нашим дітям російську мову, тим самим калічать душі учнів, студентів, спортсменів. Чи ж варто дивуватися, що діти виростають ідеологічно, історично та мовно дезорієнтованими, а отже, можуть потрапити до когорти нових зрадників України. Особливо великої шкоди завдають попи Московського патріархату, котрі нахабно і безкарно втовкмачують у голови манкуртів байки про "богообраність" російської мови, нищать національні інтереси України і моляться за чужу державу... Мусимо констатувати: доки жирують зайди, корінна українська нація на своїй рідній землі вимирає з голоду, холоду та безперспективности".

Де ж вихід? Бо не лише констатацією загрозливих фактів сповнений лист з Кривого Рогу, а й думками-відповідями на питання "Що робити?".

"Мусимо видворяти з України окупантів – "старших братів", попів, чиновників, які без дозволу українців добре прижилися в Україні, побудували маєтки за народний кошт, стали мільйонерами та мільярдерами, забувши про податки.

Тільки тоді почнеться національне, духовне, економічне зростання України, коли нашою державою керуватимуть свідомі, високоосвічені корінні українці. У цьому сенсі варто взяти за приклад держави Балтії, щоб відродилося уповні українське національне почуття, економіка, українські газети, телебачення, література, кінематограф, українська влада.

Нині основа основ національного інтересу України – дати зітхнути на повні груди економічно і духовно більшості "простих" громадян України, бідних та "середняків". Необхідно будувати доступне житло для звичайних громадян, а не товстосумів.

Слід відродити заводи, фабрики, шахти, дороги, забезпечити людей роботою та повернути українських робітників з-за кордону.

Щодо енергетичної безпеки, то не варто прив'язуватися до однієї російської "труби", час шукати альтернативні джерела енергозабезпечення.

Вкрай важливо поставити на ноги сільське господарство України – ось куди потрібні мільярдні доларові вливання, гранти та кредити. І знову ж таки – держава має жорстко простежити, щоб левова частка української землі опинилася в руках етнічних українців та громадян інших національностей, котрі щиро сповідують українське державотворення, працюють на його благо.

На наше глибоке переконання, слід повернути у державну власність фабрики, заводи, шахти та інші об'єкти, що незаконним шляхом, задарма перейшли у власність деяких депутатів ВР, голів облрад, мерів міст, сільських голів, чиновників.

Аби відродити національну незалежну Україну, мусимо усі школи, профтехучилища, ліцеї, технікуми, вищі учбові заклади, кіно, радіо, телебачення, пресу, медицину, Збройні Сили перевести на українську мову. Також усі чиновники, особливо керівники, повинні вивчити державну мову і на робочому місці досконало нею володіти (нехай вдома розмовляють якою завгодно мовою, хоч турецькою).

Оприлюднити імена та покарати винуватців знищення в українських паспортах графи "національність". Повернути її будь-якою ціною.

Злодії та бандити таки повинні сидіти в тюрмах, а не "дружити" з місцевою владою. Необхідно перевірити всі фінансові рахунки високопоставлених чиновників як в Україні, так і за її межами.

Необхідно скасувати касту недоторканих, а пільги усім депутатам, мерам, суддям, прокурорам тощо скороти наполовину.

Час зліквідувати всі пам'ятники ідолам, їхні імена у назвах вулиць та замінити на постаменти Героям України, патріотам, які боролись і віддали найдорожче – своє життя – за соборну, духовну, незалежну Україну.

Слід закріпити всі митні кордони України, вивести іноземні війська та бази РЧМФ з нашої території. Щоб Збройні Сили могли надійно охороняти Україну, солдати строкової служби повинні служити 2 роки.

Необхідно утворити державну контрольну комісію у складі українських дієвих патріотів, яка б суворо контролювала дотримання всіх законів України та мала право звільняти керівників, депутатів з їхніх посад і карати за законом.

Оскільки за останні роки помітно зменшилось населення України, то всі громадяни працездатного віку повинні працювати на Україну, а хто не бажає дотримуватися законів корінної української нації, той може залишити Україну".

* * *

Можливо, деякі моменти державотворення, запропоновані нашими дописувачами з Кривого Рогу, комусь із наших співвітчизників видадуться спірними. Що ж, пропонуйте свої варіанти на тему: як нам побудувати міцну, економічно розвинену українську Україну. Не будьмо байдужими. Бо, як відомо, не так небезпечні вороги, як збайдужілі, зневірені раби.

Слава Україні!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

СЛУЖИЛИ ІМПЕРІЇ...

Мій дядько Григорій Федорович Кривенчук був дуже обдарованою людиною. Як справжній українець він дуже любив рідну землю, умів працювати на ній. Працював у радгоспі бригадиром, заступником голови артілі. Мав гарний голос – бас низького тембру. Самотужки вивчив музичну грамоту, керував церковним хором. За добру хліборобську працю одержував матеріальні винагороди. Як перспективний співак одержав запрошення в Київську капелу "Думка".

Не знав сіромаха,
що виросли крила,
Що неба дістане,
коли полетить.

Не полетів. Приїхали вночі, забрали в "чорний ворон", катували... За те, що українець, за те, що обдарований...

Загинув мій дядько Григорій у 1940 році на уранових копальнях в уральському місті Нижній Тагіл.

Його син Михайло не став месником за батька, бо був захисником імперії зла як солдат радянської армії. Загинув 1942 року в боях на Орловщині.

Михайлів брат Іван, мій батько, теж не довго прожив: загинув 1944-го року як радянський солдат у селі Козачино Борщівського району на Тернопіллі. Захоронений в місті Борщові, де під час відзначення визначних подій всім бажаючим виступити надають слово. А от у Старокостянтинові Хмельницької області, де могого батька теж записано у визволителі, до трибуни допускають лише представників проросійського клану. Там нехтують нашою національною символікою, зневажають українську мову. Зате червоні прапори там у позві.

Анатолій КРИВЕНЧУК,
м. Старокостянтинів
на Хмельниччині

ІСТОРИЧНА ПАМ'ЯТЬ НАЦІЇ

Вітаю вас, шановна редакція газети "Нація і держава"! Пише вам ваш давній читач та шанувальник. Спершу хотілося б подякувати за те правдиве й чисте джерело українського народного духу, до якого так приємно припадати жадібними вустами душі. В нашому зросійщено-покомуняченому регіоні, який має багате УКРАЇНСЬКЕ історичне минуле, дуже часто можна почути думку, що, мовляв, навіщо той патріотизм, всі ті нісенітниці про героїзм, про якусь незрозумілу Соборність – гроші треба заробляти, та й при Союзі було краще і т. ін.

І таким марно приводити слова Михайла Грушевського, що завдяки історичній пам'яті людина стає особистістю, народ – нацією, а країна – державою. Таким немає сенсу розповідати про визвольні змагання і козаків, і гайдамаків Симона Петлюри, і вояків з УПА та багатьох інших відомих та невідомих, але не менш славетних імен. Про жертовність взагалі не треба розповідати – це поклик серця, сповненого жагучого болю за свою розіп'яту країну. А коли тобі на все, крім себе, начхати – хіба ти це збагнеш? Хіба ти Людина?

Олександр ЛИСАК,
м. Зміїв, Харківська обл.

КАРБ ПАМ'ЯТІ

ПЕКЛО НА ЗЕМЛІ

Дитячий табір в Мордовії / Ст. Потьма, пос.Явас 385/9

Анна ГОШКО-КІТ

У мордовських лісах були табори для політичних в'язнів. Тисячі людей різних національностей, чоловіки і жінки мучилися в неволі, голодні, в тяжкій праці з приниженням людської гідності. Все це виснажувало нещасних. Вмирали чоловіки, які працювали на лісоповалі. В інших лабпунктах були жінки, які шили на швейних фабриках військовий ватний одяг. Низькі бараки без вентиляції, велика норма і голод виснажували їх, і більшість хворіла на туберкульоз. Вже цілком хворих "доходяг" відправляли в табір Мордовської АССР – станція Потьма, пос. Явас, 385/9, де була центральна лікарня. За високим "забором" знаходився "детдом" для арештованих матерів з маленькими дітьми та тих, які чекали їхнього народження.

Нещасні, небажані діти невільників, бліді, кволі, сумні, навіть плач у них був, як скигління безпомічного маленького створіння. Тих дітей було близько 200, привезених з усіх таборів імперії, віком до 2-х років. Опісля тих, хто залишився живим, чекала доля іншого "приюту". За ще одним високим "забором" з колючим дротом був табір матерів. Та мати, у якої була дитина до одного року, мала право годувати дитину двічі на день: вранці, о 6-й годині, і ввечері, після роботи. Вона мала дозвіл приходити лише через вахту. До дітей старших одного року мамі було дозволено приходити по вихідних. Нещасні матері тремтіли при згадці, що відправлять дітей в інший "приют".

Коли медичні сестри брали з горла "мазок", означало, що матерів і їхніх дітей скоро розвезуть по різних таборах. Матерям дозволялося віднести свою дитину на вахту, а там "вольні" виривали дітей з материнських рук. Матері плакали, кричали, кусали руки "вольним", вили, як вовчиці. В дитячих голосах відчувалась розлука, і вони простягали рученята до матусі.

Та жінка, яка була засуджена на 10 років, ще мала надію, що колись знайдеться серце жіноче, що дасть вісточку про її дитину. Але ту, яка засуджена на 25 років, позбавляли надії колись довідатись про свою дитину і побачити її.

В мордовському "приюті" дітям не давали молока, овочів, але там була взірцева чистота, яку підтримували засуджені матері. Залізні ліжечка виблискували, підлога біла, постіль чиста, тільки лежали в них не діти, а мученики. Не було чути дитячого сміху, радости – була велика лікарня. Суворий режим, приписаний "вольною" докторкою, якої ми боялися. Матір відривали від дитини, і вона позбавлялась можливости бачити своє нещасне дитя.

У те пекло на землі у 1951 році привезли мене з малим сином Богданом. До того впродовж півроку ми перебували в тюрмі м. Станіславова (тепер Івано-Франківськ). Після суду Верховного Трибуналу чоловіка і мене з дитиною засудили на 25 років трудових таборів. У Мордовії нас розлучили, оскільки я була засуджена, а дитина вільна. Нас розділяв "забор", колючий дріт і солдати з псами. Богдан був малий, і мені дозволялося двічі на день приходити його годувати. Я не бачила, де він спить, оскільки нам було заборонено вільно туди заходити.

Дітей нам виносили в коридор. Через тиждень мій синочок тяжко захворів і його забрали в лікарню. Я відважилася просити "вольну" докторку, щоб дозволила мені працювати санітаркою коло хворих дітей. На диво, вона згодилася, і я працювала через добу.

У лікарні було багато "боксів" – кімнаток на 7–10 дітей, відповідно до їхнього захворювання. Кожна санітарка мала свій "бокс" і відповідала за чистоту кімнати і дітей. Рано-вранці, о шостій – "Підйом". Береш сонну дитину, а то й дві на одну руку й несеш в туалет, де стоїть багато кріселок з горщиками, на які садимо дітей. Скоро, бігом треба піднімати інших дітей. Сонні діти плачуть, перехиляються з кріселка, інші на них досипають. Їх треба будити, скоро мити під краном з холодною водою та заносити в "бокс". За той час, коли діти сиділи на горщиках, ліжечка мали бути перестелені і все мало бути готове до годування. Десятеро дітей садимо за столик у кріселко, даємо їм у горнятках рідку кашу. Деякі діти знесилені плачем і хворіють переважно на пронос, тож їсти не хочуть. Таким треба насильно "запхати" кілька ложок каші. Сильніші діти міцно тримають в руках горнятко, бо знають: коли виллють кашу, то іншої не дістануть.

"Вольна" докторка казала: "Детям обязательно нужен воздух, нєсіте їх во двор в манеж". І знову швидко впихаєш дитину в спальний мішок і несеш надвір, на мороз "в манеж". Діти плачуть, однак жодна санітарка не може їх заспокоїти, бо потрібно виносити інших дітей. Діти плачуть, дихають холодним повітрям, і після цього хворіють на запалення легенів, бронхіти. Потім процедури: уколи, таблетки, які діти, звісно, сприймають неохоче.

Приходять на практику "вольні" медсестри, які на цих дітях вчаться робити уколи в голову. Я, санітарка, мушу міцно тримати дитину і дивитися на ті благальні оченята, які просять допомоги. "Вольна" сестра каже: "Пускай крічіт. Я буду лучше відеть вєни". Коле кілька разів, і дитині розпухає голівка. Я мушу мовчати, бо мене відправлять від моєї дитини, і я не зможу бачити свого хворого сина. Я була дуже хвора, часто втрачала свідомість по кілька разів на день. Інші санітарки приховували мою неміч перед "вольною" лікаркою, а то мені не дозволили б бути коло дітей.

Одна у нас була спасителька – Сара Марківна, про яку казали, що вона сиділа "за шпіонаж на користь Ізраїлю". Ніколи не отримувала вона листів, посилок, але, мабуть, Бог вибрав її і прислав, щоб полегшувала муки і рятувала маленьких невільників. В лікарні їй виділили маленьку бокс-кімнатку, де стояло тільки її ліжечко. Сама вона була дрібної будови, тип семітський, волосся темне, кручене, припорошене сивиною. Прекрасний спеціаліст, великого розуму людина з чутливим жіночим серцем. Багато матерів завдячували їй спасінням життя дитини. Вона була невтомна, на кожний тривожний заклик вдень чи вночі вставала і надавала допомогу. І своєю присутністю вселяла надію. При обході хворих "вольною" лікаркою Сара Марківна стояла мовчазна. Вона не втручалася у некваліфіковані призначення лікування "вольної" лікарки, але після обходу намагалася щось змінити на краще. Сара Марківна бачила, яка я хвора і виснажена. Вона послухала мої легені, взяла дозвіл, щоб мене перевели в центральну лікарню на рентген і сказала: "Ты серьйозно больна, никогда не садись за мотор на швейной фабрике, не иди на тяжелую работу, будь упряма, пускай вызывают комиссию из Москвы".

Ми ніколи не бачили синього неба, сонця, пташок. Життя спливало за дерев'яним парканом, оточеним колючим дротом і "бровкою". Над нами панував страх втратити дитину. Це був найгірший час мого життя. Дозволено було писати листи два рази на рік і просити, щоб хтось забрав дитину.

Боже! Яка це мука! Ніхто з нас – матерів, про свою долю і не думав. А син мій був тяжко хворий. Моє серце і очі тільки шукали ту Сару Марківну, надію на спасіння дитини. Це був 1951 рік. Пам'ятаю один епізод. У нічну зміну я, Сара Марківна і ще одна санітарка сиділи зажурені, без надії, з тяжкими думками, що цілком нас знесилювало. Та хтось з нас сказав: "Хоч би духи сказали, що буде далі з нами і з тим проклятим Союзом".

Вирішили викликати духів. Мали великий папір, накреслили коло, довкола азбука, числа від 1 до 10 та ще на маленькій тарілочці накреслили стрілу. В кімнаті напівтемрява. Кликали мертвих духів. Духи не хотіли спілкуватися з нами. Нарешті, в розпуці закликали: "Хоч би Богдан Хмельницький зжалився над нами! Дай нам відчути, що ти тут і відповідай на питання!". Ми відчули, що тарілочка починає рухатися. Питаю: "Духу Богдана Хмельницького, скажи нам, чи скоро помре Сталін?". Тарілка скоро закрутилася і стрілка показала 1953 рік. "Ох! – вирвалося з уст Сари Марківни, – Дай Бог, чтобы он здох, тогда увидим свободу". Вже недовго чекати, 1,5–2 роки! Надія є! Можемо вірити, що Союз розпадеться. Надбігла санітарка, постукала в двері, погукала на "проверку". Сара Марківна швидко сховала папір в ліжко, і вже ми, щасливі, зустрічали ранок.

Бували дні, коли Сара Марківна бігала по "боксах" і відбирала найбільш хворих дітей. "Быть может, завтра или ночью будем спасать этих детей". Вона довідалась у центральній лікарні, що привезуть жінку родити. Тоді вона забирала післяродову плаценту і приносила в дитячу зону. Переважно дітям до одного року розрізали скальпелем шкіру на ребрі розміром 3 см, і туди всаджували кусочок жіночої плаценти, шили два-три шви, змазували зеленкою, накладали малий тампон вати. Одну плаценту розділяли на 7–8 дітей. На диво, не було жодного ускладнення, присихали шви і діти відживали. Навіть у тих дітей, що були приречені на смерть, засвічувалися очі і в них блищало життя. Якщо живе хтось із тих дітей, чи знає, кому має завдячувати життям? Напевно, ні.

На превеликий жаль, я не пам'ятаю прізвища нашого Ангела Хоронителя і Спасителя – Сари Марківни. Але нехай усі добрі вчинки будуть благословенням її роду!

м. Ходорів.

СПОГАД ПРО ЧЕРВОНИЙ МОРОК

Пригадую у своїй пам'яті події, що відбувалися більше п'ятдесяти років тому. Мені здається, що це був страшний сон, а насправді це була реальність, забути яку не маємо права.

Пригадую 1946 рік, ніч, до хати вдираються советські фінагенти, які вимагають підписатися на державну позику, що складала суму 2000 рублів. Таких грошей ми не мали, тому, щоб діти спокійно спали, тато продав корову і сплатив.

Робітники, службовці, інтелігенція – у примусовому порядку сплачували одномісячну заробітну плату.

Будучи студентами у 1953 році, ми щорічно сплачували місячну стипендію, як державну позику, незважаючи на те, що самі харчувалися лише чаєм, хлібом і маргарином.

Люди стогнали під тягарем більшевицьких податків, не маючи права виявити свого незадоволення, адже одразу можна було потрапити до списків ворогів народу.

У такий спосіб ми будували "соціалізм" у Європі, куди безперервним потоком постачались українські продукти харчування вищої якости.

А в цей час, у 1947 році, третій український Голодомор забрав щонайменше 2–3 мільйони людей.

Ми вижили завдяки нашим працьовитим людям і родючим землям України.

Пригадую 1948 рік: ми на стерні збираємо колосочки і добуваємо з них зернятка, які ввечері, у доброї сусідки, мелемо на жорнах, щоб мама спекла хоч тонесеньку паляничку. Цей аромат палянички мене переслідує і сьогодні, він незрівнянно кращий від сьогоднішніх піц і круасанів.

А в п'ятий клас я ходила босоніж. Як тільки сніг стопився, ми, діти, ходили до школи босими.

Моя покійна мама у 1993 році говорила, що готова віддати свою пенсію, аби Україна швидше вийшла з економічної кризи. Це селянка, яка на той час мала 82 роки. Вона готова була виживати за рахунок своїх курочок, кози і картоплі, що вирощувала на городі. Мені шкода, що вона щиро вірила у те, що чула і бачила по телевізору. Вона відійшла у вічність, не дочекавшись Української України.

Ми, українські патріоти, не маємо права, перед пам'яттю мільйонів людей, котрі віддали життя за Україну, і перед прийдешніми поколіннями, мовчки спостерігати, як в Україні цілеспрямовано нищиться все українське. А наші споконвічні вороги за наші з вами гроші приходять у парламент і працюють на себе, на свій брудний чужинський капітал.

Пора нам, українцям, створити "Фонд порятунку Української Держави".

Уже потрібно вести підготовку до наступних виборів. Тож починаймо із створення "Фонду порятунку Української Держави".

У добру путь! З Богом.

Ганна ХВЕДУС,
пенсіонерка,
смт Підволочиськ Тернопільської обл.

ХТО ПАМ'ЯТАЄ ТОЙ УПІВСЬКИЙ ВИШКІЛ?

У 1943-у році на терені Рівненської області (в селах Людвіпольського та Корецького районів) група з десяти юнаків і двох дівчат проходила військовий вишкіл, організований ОУН. Я був одним із них. Ми знали один одного лише за псевдо, бо цього вимагала конспірація.

Пригадую, як нас обстріляли з мінометів більшовицькі партизани Ковпака, які переходили ріку Случ, ідучи рейдом на Карпати. Ми тоді вже приєдналися до відділу УПА, провідником якого був Шавула.

По закінченні вишколу кожен з нас дістав місце призначення для підпільної праці. Я був призначений комендантом юнацтва у своєму Людвіпольському районі. Мав псевдо "Неделя". У 1946-у році за рішенням більшовицького військового трибуналу був ув'язнений на десять років.

Давно минули роки, коли гриміли бої українських патріотів з московськими поневолювачами. А в пам'яті і досі оживають мої молоді побратими. Хотів би, щоб хтось із них, прочитавши ці рядки, відгукнувся!

Моя адреса: вул. Калініна, 29, с. Октябрьське Красногвардійського району, Крим, 97060. Власюк Володимир Маркович.

Слава Україні! Героям слава!

Володимир ВЛАСЮК

Г. ВАСИЛЕНКО,
Б. ВАСИЛЬЧЕНКО,
П. МИРОНІВСЬКИЙ

Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде.
Народ мій є, в його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде.
Василь Симоненко

I. Фашизм як ідеологія і практика Росії з найдавніших часів і до наших днів

Напередодні зустрічі Президентів України і Росії група російських літераторів звернулася до Путіна з пропозицією скасувати цю зустріч, бо в Україні, мовляв, "розвивається" фашизм. А потім російські ЗМІ поширили інформацію, що в Криму створений так званий антифашистський блок, і організаторами його є комуністи.

Ось на питання, що таке є фашизм і де він процвітає, ми і вирішили відповісти.

Як тепер вважається, фашизм – теорія і практика фізичного винищення цілих народів або частини народу урядом даної країни, його репресивними органами.

Історія Московії (з часів Петра I – Росії) – це історія суцільних загарбницьких воєн.

Особливо хижий московський імперіалізм, або ж фашизм, проявив своє нутро у нищенні України. Потім були війни на Кавказі, в Криму, Середній Азії, Прибалтиці і знову в Україні. І все це супроводжувалося кривавими оргіями.

Недарма російський письменник Солженіцин змушений був визнати, що московіти стали найбільш ненависною нацією в усьому світі.

Кожний тоталітарний (фашистський) режим характерний тим, що робить все від нього залежне для досягнення головної своєї мети – світового панування. Особливо це видно на прикладі Росії.

"По признанию ее (России) официального историка Карамзина, неизменной остается политика России. Ее методы, ее тактика, ее приемы могут изменяться, но путеводная звезда этой политики – мировое господство – остается неизменной. Только изворотливое правительство, господствующее над массами варваров, может в настоящее время замышлять подобные планы". (К. Маркс и Ф. Энгельс. Сочинения. Том 16. Госполитиздат. Москва 1960. стр. 206)

У 18–20-х роках минулого століття Європа віддала нас на поталу Москві, не підтримавши національно-визвольну боротьбу українського народу проти московської орди і натомість отримала Другу світову війну, яку комуністична Росія розв'язала разом з гітлерівською Німеччиною.

Нещодавно у телеінтерв'ю на Першому національному каналі України відомий з радянських часів і близький до комуністичних верхів письменник Чингіз Айтматов заявив, що якби не горбачовська перебудова, якби при владі залишалися ортодоксальні комуністи, Третя світова війна була би неминучою. Якщо зараз світова спільнота не підтримає нас і, злякавшись загроз Путіна, відсахнеться від України, вона отримає третю, останню світову війну, бо ж "прийде знахабнілий москаль" і в Україну, і в Париж.

Не буде помилкою визнати, що фашизм був, є і залишається ментальністю Московії.

У наші дні нав'язати Україні лад, подібний до російського, намагаються ті, хто хоче відновлення "братського союза славянских народов", тобто кинути наш народ у пащу Московії.

Нещодавно комуністична газета "Киевский вестник", яку, до речі, не питаючи дозволу господаря, комуністи у Києві розтикують по поштових скриньках, у номері за 7 лютого 2008 р. надрукувала величезну статтю П. Симоненка під претензійною назвою "Жовтнева революція і Українська державність".

Читач, який мало знає історію України, прочитавши цю статтю, може повірити, що лише завдяки Леніну та комуністам Україна постала як держава, а без цього, говорячи словами Леніна, про вільну Україну "не може бути і мови".

Щоб відповісти П. Симоненку, спочатку згадаємо, що таке комуністична ідеологія (практика – це відвертий фашизм з концтаборами, геноцидом українського народу, репресіями, з Биківнею, де лежать 140 тисяч українців, замордованих комуністами – приблизно стільки, скільки полягло людей у Бабиному яру від рук гітлерівців).

II. Комунізм як колиска фашизму

Отже, почнемо із "біблії" для комуністів – маніфесту комуністичної партії, написаного Марксом та Енгельсом ще у 1848 році. Говорячи про комуністичне "виховання" людей, класики твердили:

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

Російські скінхеди як безпосередні спадкоємці ідеології комунофашизму.

RUSSIA UBER ALLES!

Сутність російського комунофашизму: агресія, війни, диктатура, ненависть і шовінізм

1. Сім'я, мораль, релігія для пролетаря, а отже і для комуніста, "все это не более как буржуазные предрассудки".

Далі ще більш категорично: "Уничтожение семьи!".

2. Про приватну власність однозначно: "уничтожение частной собственности".

3. Свобода. "Речь идет об упразднении буржуазной самостоятельности и буржуазной свободы".

На практиці це означало – замість буржуазної свободи – свободу ГУЛАГів.

4. "Рабочие не имеют отечества".

Не знаємо, як інші комуністи, а українські не мають Вітчизни – це точно. Інакше не захищали б інтереси імперії зла.

5. Говорячи про виховання дітей, класики твердять, що вони бажають "прекратить эксплуатацию детей их родителями. Мы сознались в этом преступлении".

За комунізму виховання, мовляв, буде громадським: "общественное и бесплатное воспитание всех детей".

На практиці – це дитячі будинки, куди віддавали дітей репресованих батьків, або гітлерівські концтабори.

6. "Учреждение промышленных армий, в особенности для земледелия". На практиці це були колгоспи, де працювали комуністичні раби-селяни.

Якщо за царату при кріпосному праві селянин працював три дні на поміщика, три дні на себе, а в неділю йшов до церкви, то за комуністичного кріпосного права селянин працював сім днів на тиждень від зорі до зорі. І все це практично задарма.

Якщо селянин не виробляв мінімуму трудоднів, його кидали в концтабори для будівництва чи то Біломорканалу, чи добувати золото на Колимі або на інші "стройки коммунизма".

Отже, сама ідея комунізму вже була відверто антилюдською, з ознаками фашизму. Недарма Іван Франко, полемізуючи з Енгельсом, писав, що держава, яку збудують комуністи, буде найбільш поліційною, яку тільки знало суспільство, що така держава буде гальмом до всякого поступу. Історія підтвердила правдивість слів Франка.

Д. Волкогонов пише уже в наші дні: "Согласиться, что единственная высокая мораль – мораль пролетарская, то есть коммунистическая, ничем не лучше фашистских рассуждений об "арийской морали". (Д. Волкогонов. Ленин. Кн. 2 с. 253).

А вже у 70-х роках минулого століття, коли комуністи кричали про перемогу "развитого социализма", великий громадянин Андрій Сахаров говорив, що СРСР – це гігантський концтабір, а існуючий лад у ньому – звичайний фашизм.

III. Моральне обличчя вождів "мирового пролетариата"

А якими були практичні дії комуністів, коли на гроші німецького генштабу вони здійснили збройний переворот у Росії і якими людьми були насправді Ленін та його соратники?

"В большевиках есть что-то запредельное, потустороннее. Этим они жутки", – писав Бердяєв. "В духовной культуре Ленин был очень отсталый и элементарный человек", – доповнював його Д. Волкогонов.

Істинну суть комуністів уже одразу після жовтневого перевороту розгледів М. Горький. Він писав: "... Ленин и соратники его считают возможным совершать все преступления, вроде бойни под Петербургом, разгрома Москвы, уничтожение свободы слова, бессмысленных арестов – все мерзости, которые делали Плаве и Столыпин".

А ми додаємо, що "верный ученик Ленина" Й. Сталін і така звана партія Леніна-Сталіна перевершили у тероризмі проти свого народу не лише Леніна, а й самого Гітлера.

То ким же насправді був вождь комуністів? Як свідчать тепер уже розсекречені архіви, які, до речі, комуністи тримають в суворій таємниці, по материнській лінії предки Леніна проживали в Україні. Ось як про це пише російський історик Дмитрій Волкогонов: "Прадед Ленина по материнской линии Мойше Ицкович Бланк родился и проживал в городе Староконстантинове, а затем в Житомире. Его сыновья Абель и Сруль (Израиль) приняли христианство и в соответствии с этим изменили имена на Дмитрия и Александра".

До речі, Дмитрій Бланк закінчив потім Медично-хірургічну академію, дослужився до чину штабс-капітана і керував клінікою Святої Марії Магдалини у Санкт-Петербурзі.

Але повернімося до Леніна. Як пише А. І. Ульянова-Єлізарова, сестра Леніна, "Ильич высоко всегда ставил евреев". Саме через це Ленін радив "нерусским, особенно евреям, давать высокоинтеллектуальную работу, а "русским дуракам" получать элементарную работу. Презирливе ставлення до "русских" Ленін висловлював неодноразово, називаючи їх "дураками", "идиотами".

Характеризуючи Леніна як людину, російська письменниця революційних років Аріадна Тиркова робить висновок: "Злой человек был Ленин. И глаза у него были волчьи, злые".

Він був організатором збройного повалення Тимчасового уряду та розгону Установчих зборів, на виборах до яких більшовики, уже знаходячись при владі, зазнали нищівної поразки.

А з точки зору кримінального кодексу будь-якої демократичної країни повалення існуючого режиму шляхом збройного повстання – то є кримінальний злочин. Отже, Ленін та його соратники були кримінальними злочинцями.

IV. Боротьба комуністів з українством

Комуністи лають націоналістів, пихато заявляючи, що вони є інтернаціоналістами. Не знають вони, як, до речі, не знають і марксизму, що обида ці слова походять від латинського "націо", тобто народ. Отже, націоналіст у перекладі на українську є патріот свого народу, а інтернаціоналіст – це безбатченко.

Ну, а хто такі сучасні комуністи України? Живучи в Україні, деякі з них навіть не знають української мови. В одній із телепередач, коли комуніста Грача запитали, чи знає він українську мову, той, дещо знітившись, відповів негативно. Певно, не знає він, що у святому письмі сказано, що людина, яка не знає мови корінного населення, є варвар. Ну а коли людина не знає мови свого народу, його історії, така людина, як відомо, є дикуном. Не знають цього комуністи.

А тепер повернімося до статті П. Симоненка "Жовтнева революція і українська державність". За Симоненком, більшовицька Росія 4 грудня 1917 року проголосила ультиматум Центральній Раді, а Перший всеукраїнський (так твердить Симоненко) з'їзд Рад урочисто заявив, що "Влада на території України відтепер належить лише Радам робітничих, солдатських і селянських депутатів" (тобто більшовикам).

Звертаємося до "Малой Советской Энциклопедии". Читаємо статтю "Центральная Рада".

Довідуємось, що Перший всеукраїнський з'їзд Рад відбувався не у Харкові, як твердить Симоненко, а 04.12.1917 у Києві, і з'їзд, як відомо з інших джерел, відкинув ультиматум червоного імперіалізму.

Тоді більшовицька фракція демонстративно покинула з'їзд (ось де починаються витоки руйнації Української держави комуністами та рабське служіння їх Москві, чи то комуністичній, як тоді, чи імпер-фашистській, як нині).

Фракція більшовиків, яка залишила перший Всеукраїнський з'їзд Рад, переїхала до Харкова "для объединения с происходившим там 3 обл. Съездом Советов Донецко-Криворожской республики... В Харькове произошло объединение, и 11 – 13/XII 1917 состоялся I Всеукраинский Съезд Советов, объявивший власть Центральной Рады низложенной".

Отже, з'їзд був у Києві, а в Харкові відбулося регіональне збіговисько вірних Москві людей, яке помпезно нарекло себе "з'їздом".

А після ультиматуму Росії в Україну посунули орди московських загарбників, і Україна була окупована на довгих 73 роки. Тобто ми, українці, жили аж до 1991 року в режимі окупації, який почався не 1918 року, а ще раніше, після трагічної для нас Переяславської угоди 1654 року. "Хмельницкий не из-за любви к Москве, а из-за нелюбви к Варшаве отдался царю. Москва, или лучше Петербург, обманули Украину и заставили ее ненавидеть москалей", – писав О. Герцен у статті "Росія та Польща".

Закінчення в наступному числі.

ПАМ'ЯТЬ

Того дня сцена овальної зали Київського міського Будинку вчителя, який пам'ятає Івана Огієнка, Михайла Грушевського, Симона Петлюру, Максима Рильського, Григорія Кочура, Олеся Гончара, В'ячеслава Чорновола, була прикрашена портретом Анатолія Погрібного. Бадьорий, життєрадісний, усміхнений, він радів, зустрічаючи і вітаючи присутніх своєю неповторною усмішкою.

ВАГОМИЙ У СЛОВІ І ЩИРИЙ У ПОЧУТТЯХ

Відбулися Всеукраїнські наукові читання, присвячені пам'яті Анатолія Погрібного

Іван ПАСЕМКО,
член Міжнародної науково-координаційної ради з проблем українознавства

Професор, академік, директор НДІ українознавства МОіН України Петро Кононенко у своєму виступі високо оцінив наукову, критичну, публіцистичну та педагогічну спадщину, що її полишив по собі доктор Анатолій Погрібний – великий вчений, академік АН Вищої школи України, УВАН у США (Нью-Йорк), дійсний член НТШ ім. Шевченка, голова Всеукраїнського Педагогічного Товариства ім. Гр. Ващенка, декан і професор Українського Вільного Університету у Мюнхені (ФРН), автор понад 20 книжок та сотень наукових статей, лауреат премій ім. І. Огієнка, О. Білецького, І. Багряного, Б. Грінченка, Д. Нитченка, Фонду ім. Т. Шевченка. Глибокий слід залишив А. Погрібний, і працюючи першим заступником міністра освіти і науки України, згодом завідувачем відділу української літератури в Інституті українознавства при КНУ ім. Тараса Шевченка, пізніше провідним науковим співробітником того ж відділу, професором на факультеті журналістики КНУ ім. Т. Шевченка. П. Кононенко заявив, що широкі кола української громадськости висловлюють пропозицію про присвоєння посмертно Анатолієві Погрібному звання Героя України.

А. ПОГРІБНИЙ

Слово про А. Погрібного зокрема виголосили директор Державного спеціалізованого видавництва дитячої літератури "Веселка"; лауреат Шевченківської премії, письменник Ярема Гоян; письменник, професор Університету "Україна", заслужений журналіст України Віталій Карпенко; кореспондент Українського радіо, народний депутат України, поет Павло Мовчан; заст. голови Спілки офіцерів України, капітан I рангу Євген Лупаков; доктор філологічних наук Микола Сулима; письменник Сергій Плачинда.

І ось за трибуною – Галина Погрібна-Міщенко, дружина і супутниця А. Погрібного. Знаю п. Галину як ідеального словесника, викладача української мови і літератури в СШ № 158 Дніпровського району м. Києва, де мені довелося працювати директором. Побудова її уроків завжди була оригінальною, осмисленою та глибоко аргументованою, з використанням найновіших методичних новинок. Галина Григорівна розповіла чимало цікавих деталей, подробиць зі щоденника, з яким він ділився найпотаємнішими думками, висловлював своє захоплення або гнів проти тієї несправедливости, яку відчувають українці, живучи у власній незалежній державі.

Авторові цих рядків у своєму виступі довелося згадати, як напередодні цих читань телефонувала Євгенія Витвицька, голова Севастопольської філії Всеукраїнського Педагогічного Товариства ім. Гр. Ващенка. За її словами, представники Севастопольської місцевої адміністрації вирішили розправитись у фашистському чи чорносотенському дусі з бібліотечкою Товариства – вони викинули її на вулицю. Знаю особисто, що цю Бібліотеку комплектували, у першу чергу, проф. А. Погрібний, його колеги-українознавці – професори П. Кононенко, Лариса Масенко, М. Тимошик, Є. Федоренко (голова управи Шкільної Ради при Українському Конгресовому Комітеті Америки), В. Шендеровський, автор цих рядків та інші.

Не можна не погодитися з А. Погрібним, як глибоко, переконливо й аргументовано він оцінив значення Помаранчевої революції: "Досить згадати: 1) Майдан зліквідував прогнилий кучминський режим; 2) він не дозволив стати Президентом ставленику антиукраїнської корупції; 3) відчутно посприяв громадянському та національному пробудженню українського люду; 4) посутньо розширив у нас свободу слова".

Думаю нині публіцистичну спадщину проф. А. Погрібного необхідно читати і перечитувати безліч разів, доносити її до читача і слухача, як це невтомно чинив славний син України.

ВІДЗНАКИ

"КНИЖКА РОКУ" І ШЕВЧЕНКІВСЬКА ПРЕМІЯ РОЗБІГЛИСЯ У СМАКАХ

Початок березня – традиційний час вручення мистецьких відзнак. Якраз під цю пору традиційно підбиваються підсумки рейтингу "Книжка року", та й найвищу державну відзнаку – Національну премію України імені Тараса Шевченка – вручають саме 9 березня, в день народження Поета.

Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

Дев'яносто шість експертів оцінювали книжки, видані протягом року, щоб визначити найкращі, а насамперед – переможця рейтингу "Книжка року-2007". До фінальних списків потрапили томи 72 видавництв. А переможців визначали у сімох номінаціях, кожна з яких складалася з трьох підномінацій.

"Книжкою року" стало видання нібито не поетичне й нібито не прозове. Воно, власне кажучи, нібито есеїстичне і нібито наукове. Проте не сприймайте всі оці мої "нібито" як іронію – насправді мова йде про книжку, жанр якої визначити непросто, а стиль викладу напрочуд індивідуальний, авторський. Тим не менше, ця студія справді варта щонайвищої відзнаки – вона ж бо є напрочуд глибокою спробою осмислення творчости Лесі Українки, причому осмислення в ключі як філософському й літературознавчому, так і соціологічному, а почасти навіть і політологічному. Мова йде про книжку Оксани Забужко "Notre Dame d'Ukraine: Українка в конфлікті міфологій", яка побачила світ у видавництві "Факт" у серії з симптоматичною назвою "Висока полиця".

У попередні роки зазвичай бувало так, що бодай частина книжок, відзначених рейтингом "Книжка року", водночас пошановувалися і Шевченківською премією. Однак цьогоріч від цієї тенденції відбігли. Шевченківський комітет вирішив найвищу мистецьку відзнаку вручити:

Любові Голоті, письменниці – за роман "Епізодична пам'ять";

Олександру Дзекуну, режисерові-постановнику, громадянину Російської Федерації, Володимиру Петріву, актору – за виставу "Берестечко" Рівненського обласного академічного українського музично-драматичного театру;

Геннадію Ляшенку, композиторові – за кантати "Містерія тиші" та "Вітражі й пейзажі" для хору a capella на вірші Тараса Шевченка і Богдана-Ігоря Антонича;

Віталію Малахову, режисерові-постановнику, Богдану Бенюку та Наталії Сумській, акторам – за виставу "Про мишей та людей" театральної компанії "Бенюк і Хостікоєв";

Петру Перебийносу, поетові – за збірку поезій "Пшеничний годинник";

Вірі Селянській (Вірі Вовк), письменниці, громадянці Федеративної Республіки Бразилія – за книги "Сьома печать", "Ромен-зілля" та переклади творів української літератури португальською мовою;

Василю Сідаку, майстрові народної творчости – за серію дерев'яної скульптури;

Михайлу Ткачуку, кінорежисерові – за документальний серіал "Загадка Норильського повстання" (про опір українських політв'язнів у таборах ГУЛАГу);

Валерію Франчуку, художникові – за цикл живописних творів "Розгойдані дзвони пам'яті", присвячений жертвам Голодоморів в Україні;

Володимиру Якимцю, Ярославу Нудику, Богдану Богачу, Андрію Капралю, Андрію Шавалі, Роману Турянину, виконавцям вокальної формації "Піккардійська терція" – за концертні програми 2003–2006 років.

Усім їм 9 березня глава держави урочисто вручив пам'ятні медалі, і всі вони отримають грошовий еквівалент премії, який цьогоріч становить 130 тисяч гривень.

Скажемо відверто – доробок не всіх лавреатів сприймається однозначно. На жаль... Але про прикре говорити не хочеться. Будьмо раді бодай із того, що є!

ВІД АВТОРА

"НАРКІС" І ПТАШКИ

Катерина БОРИСЕНКО,
літературознавець

Пригадуєте, шановний читачу, сковородинівську притчу про пташок? Оту, де маляр намалював червоні ягідки, а пташки вирішили, що вони справжні, думали склювати, налетіли, лоби понабивали об дошки, але не покидали цієї справи, а налітали знову й знову... А тепер зізнаймося (бодай потихеньку, щоб, окрім самого себе, ніхто не чув), коли востаннє брали до рук томик українського любомудра Григорія Варсави Сковороди. І шукаючи мудрості по світах, а натомість не помічаючи її в рідній традиції, – хіба ж не уподібнюємося ми отим пташкам...

Укотре замислитися над цим спонукала вистава Львівського державного академічного театру ім. Леся Курбаса "Наркіс" за однойменним діалогом Григорія Сковороди (цими днями львів'яни демонстрували її для київської публіки в Молодому театрі). Здається, інсценізувати цього автора неможливо, – так думала я, йдучи на виставу, – бо в нього треба вчитуватися, старанно відстежуючи кожен порух думки. Інакше ж може вийти або попса, або занудство. На щастя, я помилилася. Побачене виявилося (тут важко дібрати слово, аби не бути банальним) по-сковородинівськи філософічним. Наш мандрований любомудр був відчитаний кожним актором (Наркіс – Андрій Водичев, Лука – Олег Стефан, Клеопа – Микола Береза, Філон – Тамара Горгішелі, Памва – Олексій Кравчук) по-своєму. Точніше, кожен актор по-своєму його відчув, а відтак і дарував оте відчуття залу.

Справді, якщо на початку XIX століття Ізмаїл Срєзнєвський зафіксував понад 100 варіантів Десятої пісні "Саду божественних пісень", то чому на початку століття XXI ми не можемо інтерпретувати Сковороду в річищі нашого часу? Чи не найприкметнішою в цьому сенсі видається жіноча роль (чи не найпотужніша режисерська знахідка!), – бо ж коли барокова доба навіть гадки не мала про жінку, що на рівних дискутує з чоловіками, то ж постмодерна епоха наголошено скоректувала це правило.

Урешті, "Наркіс" – це шлях людини від народження й до (ні, не до смерті, бо це було би занадто просто) осягнення суті свого призначення, апогеєм якого стає готовність розіп'ястися. І тут виразно відстежується як неодмінний барокoвий мотив наслідування Христа, коли найбільшим щастям мислилося взяти на себе бодай часточку хресної муки Спасителя, – так і думка про те, що в кожного свій хрест, який треба гідно пронести крізь життя.

А ще у виставі багато церковних піснеспівів (прекрасно поставлені багатоголосся, що виконуються акторами а капела), які ніби легітимізують кожну дію персонажів, надаючи їй сакрального змісту.

Одне слово, вистава була промовистим нагадуванням про філософію Сковороди. Пригадавши тезу Хвильового про "запах" слова, можна сміливо стверджувати, що глядач протягом вистави відчував "запах" сковородинівського слова. І його ідеї сприймалися як знову віднайдені істини. Так що захотілося одразу ж узяти до рук томик філософа, аби вкотре пересвідчитися, що перш, ніж пізнавати світ, варто пізнати себе, – а щастя доречніше шукати не за морями, а у власній душі...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9